

Arrest

nr. 274 917 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 februari 2022, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2021 diende verzoekster een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging. Op 6 juni 2021 werd een beslissing genomen tot afgifte van een visum type C.

Op 1 september 2021 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonzoon.

Op 28 februari 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4. 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse schoonzoon, de genaamde A.B. (RR: [...]), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid. 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn. alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

* Attestation du revenu N° 12639/2021 dd 08.06.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij voor het jaar 2021 geen enkele vorm van inkomsten had in de stad Nador. Dit attest spreekt enkel voor het jaar 2021 en de stad Nador. Het zegt verder niets over voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken. Het zegt ook niets over andere steden of delen van Marokko waarin zij inkomsten kon genieten. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° 12639/2021 dd 08.06.2021 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat zij niet was onderworpen aan huisvestingsbelasting en gemeentebelasting. Dit attest vermeldt uitdrukkelijk: «déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé» le: 08.06.2021. Dit attest is dus een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Attestation non-immatriculation dd 10.06.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij niet geregistreerd staat bij la Caisse Nationale de Sécurité Sociale.

* Attestation de non inscription aux Registres Fonciers dd 16.06.2021 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat zij geen eigendom heeft in de stad Nador. Dit attest spreekt ook enkel over de stad Nador en zegt verder niets over andere steden of delen van Marokko waarin zij over eventuele eigendommen kan beschikken. Het document is bovendien uitdrukkelijk op vraag van betrokkene afgeleverd. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Verklaring op eer door betrokkene zelf dd 21.06.2021 waarbij ze verklaart niet hertrouwd te zijn na het overlijden van haar echtgenoot op 22/09/1999 (overlijdensakte echtgenoot).

* Attestations de résidence dd 09.06.2021 op naam van betrokkene, K.L. . N.L. en M.L. (kinderen van betrokkene).

* Bewijzen van stortingen door de referentiepersoon aan betrokkene. De bewijzen van RIA beslaan enkel de periode van 11/09/2020 tot 10/05/2021 (in totaal 11 stortingen). Aangezien het onvermogen van betrokkene niet afdoende wordt aangetoond, kan evenmin worden aangenomen dat betrokkene enkel op stortingen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien, voorafgaand aan haar aankomst in België.

Er dient opgemerkt te worden dat de visa C-procedure en de verblijfsprocedure gezinshereniging twee aparte contexten zijn en een visum kort verblijf moet niet noodzakelijk aan dezelfde voorwaarden voor

gezinshereniging voldoen. Voorgelegde documenten in het kader van de visumprocedure zijn niet automatisch afdoende om het ten laste zijn, in het kader van de procedure gezinshereniging, aan te tonen.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient dus vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene toont niet aan dat zij onvermogen was en dus louter op de financiële en materiële steun van de referentiepersoon aangewezen was om in haar onderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 01.09.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

2.2.1. Schending art. 40bis van de vreemdelingenwet

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing

§2. Als familie van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. ”

Zoals gezegd vroeg verzoekster op 22 juni 2021 een visum gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon. Op 6 juli 2021 werd een visum type C afgeleverd aan verzoekster afgeleverd met code BNL1 en BNL11 nl. na machtiging door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een procedure

gezinshereniging geldig van 7 juli 2021 tot 7 januari 2022 voor 90 dagen, multiple entry. De voorwaarden gezinshereniging werden dus reeds nagekeken anders valt niet te verklaren waarom de Dienst gezinshereniging, bureau visa gezinshereniging de aanvraag zou behandeld hebben.

Uit de Omzendbrief dd. 21.09.2005 blijkt dat codes BNL1 en BNL11 betekenen dat er een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de centrale overheid in casu de Dienst Vreemdelingenzaken.

"Omsendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf.

II. Met betrekking tot de gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C :

De volgende codes kunnen worden gebruikt :

- BNL 1 : visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden
- [...]
- BNL 11 : visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.

Zoals blijkt uit de bijgevoegde brief bij de visumaanvraag gedateerd op 6 juni 2021 en de info terug te vinden in het administratief dossier werden de volgende documenten overgemaakt bij de aanvraag gezinshereniging (bijlage 3-4):

1. Kopie Marokkaanse identiteitskaart van verzoekster
2. Kopie internationaal paspoort van verzoekster
3. Kopie Belgische verblijfskaart schoonzoon
4. Geregistreerd huurcontract en plaatsbeschrijving van schoonzoon
5. Bewijs voldoende bestaansmiddelen
6. Reisverzekering
7. Overlijdensakte van echtgenoot M.L. van 1999
8. Certificaat niet-hertrouwd na overlijden echtgenoot
9. Geboorteakte
10. RAMED-verzekeringskaart
11. Attest van het directoraat-generaal van de belastingen van geen inkomen
12. Attest van niet-belastingplichtig voor lokale taksen
13. Attest van niet-tewerkstelling
14. Certificaat van niet-inschrijving in de vastgoedregisters
15. Attest van niet-geregistreerd zijn bij de sociale zekerheid
16. Overschrijvingen via Ria Payment en Western Union
17. Formulier taalkeuze
18. Geboorteakte van dochter;
19. Huwelijksakte van dochter

In een brief van 26 augustus 2021 aan de gemeente Lanaken hebben we erop gewezen dat de vereiste documenten voor de gezinshereniging reeds werden overgemaakt bij de visumaanvraag in Marokko en dat er op basis de overgemaakte stukken een visum werd afgeleverd, na controle dus door de Dienst Vreemdelingenzaken meer bepaald het bureau gezinshereniging bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 5-6). Het afgeleverde visum betrof een visum C met de vermeldingen BNL1 en BNL11. (bijlage 1)

Vervolgens werd er op 01.09.2021 een bijlage 19ter afgeleverd aan verzoekster zonder mededeling dat verzoekster nog documenten diende binnen te brengen ter beoordeling van haar aanvraag, (bijlage 7)

Verweerder merkt in zijn beslissing op dat de procedure voor een visum C en een verblijfsprocedure gezinshereniging twee aparte contexten zijn en een visum kort verblijf niet noodzakelijk aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging moet voldoen. Als dat al zo zou zijn, waarom werd dan vooreerst een visum kort verblijf met oog op gezinshereniging afgeleverd op basis van de voormelde documenten en werd de gezinshereniging geweigerd op basis van dezelfde documenten?

Indien we de redenering van verweerder volgen, waarom werden er dan geen aanvullende documenten betreffende ten laste zijn opgevraagd in de bijlage 19ter?

Er werd immers geen nieuwe of bijkomende documenten opgevraagd, de betreffende paragraaf op de bijlage 19ter werd doorstreept:

~~*"De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op de volgende documenten over te leggen."*~~

De redenering van verweerder strookt ook niet met zijn eigen instructie van 13 augustus 2018 aan de gemeenten (gemcom bericht) dat stelt:

"Opmerking: de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient is niet verplicht de bewijzen ten laste (voor de bloedverwant in opgaande lijn of de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van de burger van de EU/art. 40bis) of de bewijzen van de stabiele en duurzame relatie (geregistreerd partnerschap/art. 40bis) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum C-BNL 11."

Hieruit blijkt duidelijk dat de voorwaarden voor gezinshereniging worden gecontroleerd vooraleer een visum kort verblijf met oog op gezinshereniging wordt afgeleverd.

Verzoekster wenst eveneens op te merken dat zij een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging zoals blijkt uit haar schrijven gedateerd op 6 juni 2021 gevoegd bij de aanvraag, eveneens het visumaanvraagformulier, eveneens de communicatie tussen de diplomatie post en de Dienst Vreemdelingenzaken maakt melding van 'demande de visa regroupement familial'.

Voor het geval de verwerende partij zou voorhouden dat het visum aan verzoekster werd afgeleverd overeenkomstig de Europese richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, wenst verzoekster als volgt op te merken:

Artikel 6 van voormelde richtlijn luidt als volgt:

"Artikel 6 Verblijfsrecht voor maximaal drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort. "

Artikel 2 van voormelde richtlijn luidt als volgt:

"Artikel 2

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. „familie lid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijkstelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. „gastland“: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.” (eigen onderlijning)

Het begrip ten laste zijn overeenkomstig artikel 2, 2, d van de voormelde Europese richtlijn is gelijklopend aan het begrip ten laste zijn overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een omzetting betrof van de Europese richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden in Belgische wetgeving.

Verzoekster verwijst hiervoor naar artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging en artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van deze laatste wet van 25 april 2007 vermeldt zeer duidelijk dat deze wet onder meer de bepalingen integreert inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Artikel 9 van de Europese richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden luidt als volgt:

"Administratieve formaliteiten voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

1. Indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, verstrekken de lidstaten hun een verblijfskaart.

2. De termijn voor de indiening van het verzoek om een verblijfskaart mag niet minder bedragen dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst."

Artikel 10 van de Europese richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden luidt als volgt:

"Afgifte van de verblijfskaart

1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag, terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een, burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan:

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land; van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

f) in de gevallen artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie.” (eigen onderlijning)

Het is derhalve duidelijk dat er geen verschil in benadering is van het begrip ten laste zijn voor een verblijf voor maximaal drie maanden als voor een verblijf langer dan drie maanden. Hierover wordt niets gemeld in de desbetreffende Europese Richtlijn. Er wordt onder artikel 10 van voormelde richtlijn zelfs uitdrukken verwezen naar de in artikel 2 lid 2. onder c) en d). bedoelde gevallen.

Verzoekster wijst nogmaals op het feit dat het visum werd afgeleverd door de Dienst Gezinshereniging van de verwerende partij en niet de dienst kort verblijf.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar een eerder arrest geweest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2021 met nummer 252.936 als volgt (bijlage 8):

“De Raad kan - op lezing van het administratief dossier - de verzoekende partij evenwel volgen dat de verwerende partij op 23 september 2019 al beslist heeft dat alle voorwaarden voor gezinshereniging voldaan waren en aldus besliste tot de erkenning van het recht op verblijf. Zo blijkt ook uit de infofiche GemCom van 13 augustus 2018 (stuk 9 gevoegd aan het verzoekschrift) dat de vreemdeling die binnenkomt met een visum C met de vermelding BNL 11 (hetgeen in casu het geval is) wel nog de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger moet aanvragen in België maar dat "de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient (...) niet verplicht (is) de bewijzen ten laste (...) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum C-BNL11.“ (eigen markering).

Uit dit alles kan aangenomen worden dat - hoewel de praktijk die dienst vreemdelingenzaken hanteert om een visum C af te leveren terwijl de verzoekende partij duidelijk gezinshereniging beoogt en aldus een visum D aanvraagt, bedenkelijk is - de voorwaarden voor gezinshereniging - waaronder in casu het ten laste zijn - reeds inhoudelijk werden nagegaan door de dienst vreemdelingenzaken bij de afgifte van het visum C en dat de dienst vreemdelingenzaken oordeelde dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar Portugese stiefvader en dat op dat ogenblik het recht op gezinshereniging werd erkend. Het gegeven dat verzoekende partij in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het instrumentum) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het negotium). De verwerende partij kon aldus op 19 november 2020 geenszins meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt nu zij dit recht op verblijf reeds op 23 september 2019 heeft erkend. ”

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve reeds op 5 juli 2021 het recht op gezinshereniging van verzoekster met haar zoonschoon erkend, (bijlage 5)

Ten laste in het land van herkomst en bewijzen van onvermogen

De verwerende partij meent dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster ten laste was van haar schoonzoon in het land van herkomst terwijl uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster

- Geen onroerende goederen heeft
- Geen inkomen uit arbeid of pensioen heeft
- Bewijzen heeft overgemaakt van geldstortingen van haar schoonzoon aan haar gedurende 2020 en 2021.

Vooreerst meent verwerende partij dat de verklaringen van het niet hebben van onroerend goed en het niet hebben van inkomsten verklaringen op eer zijn, quod certe non, en niet wordt aangetoond aan de hand van officiële documenten.

Beide attesten werden nochtans afgeleverd door een Marokkaanse overheidsinstantie. Is dit dan geen officieel document? Er wordt op geen enkele manier aangegeven waarom de inhoud van een door de Marokkaanse overheid opgemaakt attest, louter omdat dat afgeleverd werd op vraag van verzoekster, per definitie onjuiste informatie zou bevatten.

Verzoekster heeft dan ook er het raden naar waarom de verwerende partij meent dat deze documenten slechts verklaringen op eer zouden zijn en niet gestaafd aan de hand van officiële documenten aangezien beide documenten net zijn afgeleverd door overheidsinstanties in Marokko.

Er werden stortingsbewijzen overgemaakt van de schoonzoon aan verzoekster gedurende de jaren 2020 en 2021, telkens van minimaal 200 euro met uitschieters tot 435 euro. Verweerder verkiest om hier geen waarde aan te hechten omdat het bewijs van onvermogen niet zou geleverd zijn, quod certe non.

De motivering van de bestreden beslissing stelt:

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient dus vastgelegd te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene toont niet aan dat zij onvermogen was en dus louter op de financiële en materiële steun van de referentiepersoon aangewezen was om in haar onderhoud te voorzien.

Verweerder vergeet echter bij de opsomming van de overgemaakte documenten te vermelden dat verzoekster een kopie heeft overgemaakt van haar RAMED-kaart zoals blijkt uit het bijgevoegd schrijven bij de visumaanvraag waarbij cliënte meldt als volgt:

“Ik beschik over een RAMED-ziekteverzekeringskaart omdat ik mijn behoeftigheid in Marokko heb kunnen aantonen. ”

en kopie van de visumaanvraag in het administratief dossier.

Ramed als bewijs van onvoldoende inkomsten

Ramed of ‘Régime d’assistance médicale aux économiquement démunis’ of ‘Regeling voor medische bijstand aan economisch achtergestelden’, de naam van het programma zegt het al zelf, het gaat om een tegemoetkoming van medische zorgen voor mensen met een beperkt inkomen. De volgende informatie is hierover te lezen op de website van de socialprotection.org

->Doelstelling van het RAMED-programma

To provide health insurance coverage to poor and vulnerable people

Legal framework: 2002 Law on Basic Health Coverage, Lawno. 65-00, of Dahir no. 1-02-296 (3 October 2002); Decree no. 2-08-177 (September 2008) and Decree no. 32-11-199 (September 2011), relating to the medical assistance scheme: Joint Decree no. 836-08 (September 2008) from the Ministry of the Interior, the Ministry of Economy and Finances and the Ministry of Agriculture on calculating RAMED's score; Joint Decree no. 5911 (January 2011) from the Ministry of the Interior, the Ministry of Economy and Finances and the Ministry of Health on RAMED expansion.

Eigen kantoorvertaling:

Ziektekostenverzekeringsdekking voor arme en kwetsbare mensen

Wettelijk kader: Wet van 2002 inzake basisdekking van de gezondheidszorg, wet nr. 65-00, van Dahir nr. 1-02-296 (3 oktober 2002); Decreet nr. 2-08-177 (september 2008) en Decreet nr. 32-11-199 (september 2011), met betrekking tot de regeling voor medische bijstand; gezamenlijk decreet nr. 836-08 (september 2008) van het ministerie van Binnenlandse Zaken, het ministerie van Economische Zaken en Financiën en het ministerie van Landbouw betreffende de berekening van de score van RAMED; gezamenlijk decreet nr. 5911 (januari 2011) van het ministerie van Binnenlandse Zaken, het ministerie van Economische Zaken en Financiën en het ministerie van Volksgezondheid over de uitbreiding van RAME.D

-> Begunstigden van het programma

The programme is non-contributory for those classified as poor; for those classified as vulnerable, a yearly contribution of MAD120 per person in the household (up to MAD600 per household) is required to cover the cost of the insurance card.

Eigen kantoorvertaling:

Het programma is premievrij voor degenen die als arm worden aangemerkt; voor degenen die als kwetsbaar worden aangemerkt, wordt een jaarlijkse bijdrage van 120 MAD per persoon in het huishouden (tot 600 MAD per huishouden) gevraagd om de kosten van de verzekeringskaart te dekken.

-> Doelgroep

Poor and vulnerable families which are not entitled to Assurance Maladie Obligatoire (AMO), a contributory scheme for workers in formal employment, and other beneficiaries: residents of charitable institutions, orphanages, hospices, rehabilitation institutions and any non-profit institutions housing abandoned children or adults without family, residents of penal institutions and homeless persons.

Eigen kantoorvertaling :

Arme en kwetsbare gezinnen die geen recht hebben op de "Assurance Maladie Obligatoire" (AMO), een bijdrageregeling voor werknemers met een formele baan, en andere begunstigden: bewoners van liefdadigheidsinstellingen, weeshuizen, verpleeghuizen, revalidatie-instellingen en alle instellingen zonder winstoogmerk waar in de steek gelaten kinderen of volwassenen zonder familie worden ondergebracht, bewoners van strafinrichtingen en daklozen.

->Criteria om in aanmerking te komen:

Individuals must certify that they receive no other health insurance and comply with the following criteria: For residents of urban areas: annual income lower than MAD5,650 per person, assessed after weighing the reported income, including transfers, by household socioeconomic variables; socio-economic conditions score lower than or equal to 11, based on variables related to the living conditions of the household;

For residents of rural areas: wealth score (score patrimonial) lower than or equal to 70; socio-economic conditions score lower than or equal to 6;

To be classified as vulnerable: earning MAD3,767-5,650 per person per year in urban areas or, in rural areas, with a score patrimonial between 28 and 70;

Eligible dependents include spouse(s) and dependent children younger than age 21 (age 26 if in higher education, and no limit for people with disabilities)

Eigen kantoorvertaling:

De personen moeten verklaren dat zij geen andere ziektekostenverzekering hebben en aan de volgende criteria voldoen:

Voor inwoners van stedelijke gebieden: jaarlijks inkomen lager dan MAD5.650 per persoon, beoordeeld na weging van het opgegeven inkomen, inclusief overdrachten, met sociaaleconomische variabelen van het huishouden; sociaaleconomische conditiescore lager dan of gelijk aan 11, gebaseerd op variabelen met betrekking tot de levensomstandigheden van het huishouden;

Voor inwoners van landelijke gebieden: vermogensscore (patrimoniale score) lager dan of gelijk aan 70; sociaaleconomische conditiescore lager dan of gelijk aan 6;

Om als kwetsbaar te worden geclassificeerd: een inkomen van MAD3.767-5.650 per persoon per jaar in stedelijke gebieden of, in plattelandsgebieden, met een patrimoniale score tussen 28 en 70;

Echtgeno(o)t(e) en ten laste komende kinderen jonger dan 21 jaar (leeftijd 26 indien hoger onderwijs wordt gevolgd, en geen limiet voor personen met een handicap) komen in aanmerking voor de status van kwetsbaar persoon

Uit deze informatie blijkt zeer duidelijk dat het bekomen van een RAMED-kaart gerelateerd is aan het hebben van een (zeer) beperkt inkomen en specifiek bedoeld is voor arme en kwetsbare mensen. Verweerder heeft hier op geen enkele manier rekening mee gehouden.

Uitgebreide informatie over de weging van de verschillende factoren die bepalend zijn om te oordelen of iemand al dan niet kan genieten van de RAMED-tegemoetkoming zijn ook terug te vinden op de overheidssite www.ramed.ma waar o.a. de wegingsfactoren opgenomen zijn in een gemeenschappelijk besluit van de minister van binnenlandse zaken, economie en financiën, gezondheid, landbouw en visserij.

Uit wat voorafgaat over de RAMED-kaart van verzoekster blijkt dat de voorwaarde om van deze tegemoetkoming in medische kosten te kunnen genieten, het vereist is dat het inkomen van een begunstigde niet hoger is dan 5650 MAD of 531,46 euro per jaar en per persoon indien woonachtig in stedelijk gebied en tussen 3767 en 5650 MAD (354,34 - 531,46 euro) per jaar en per persoon indien woonachtig in landelijk gebied.

De attesten van o.a. geen bezit van onroerend goed, geen inkomen en niet belastingplichtig zijn afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten zijn dus wel degelijk correct afgeleverd blijkt uit samenlezing van alle informatie gevoegd bij de visumaanvraag van verzoekster.

Bovendien argumenteerde uw rechtbank in het arrest RvV 211.725 van 26 oktober 2018 met verwijzing naar HvJ Reyes, C-423/12 van 16 januari 2014 als volgt:

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon overeen lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Zie ook RvV 198.310 van 22 januari 2018

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Het arrest HvJ C-432/12, Reyes zegt hierover het volgende:

§ 24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger

§ 26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

2.2.2. Schending van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verweerder schendt de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur (inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel)

■ *door na te laten rekening te houden met de RAMED-kaart van verzoekster die een bewijs vormt van haar onvermogen en door hieromtrent niets te vermelden in de bestreden beslissing (bijlage 3-4, 9)*

■ *door te stellen dat de stukken 'attestation de non-imposition' en 'attestation non-immatriculation' niet betrouwbaar zouden zijn hoewel ze van afgeleverd zijn door de Marokkaanse overheidsdiensten omdat ze op vraag van verzoekster werden afgeleverd. De vraag om dergelijk document van onvermogen voor te leggen volgt uit de wettelijk vastgestelde voorwaarden voor gezinshereniging en het moeten voorleggen van een bewijs van 'ten laste' zijn. Verweerder geeft niet aan waarom attesten afgeleverd door Marokkaanse overheidsdiensten niet feitelijk of waarachtig zouden zijn, het feit dat om een attest gevraagd wordt betekent hoegenaamd niet dat de inhoud van wat in dat attest vermeld wordt niet juist zou zijn.*

■ door tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie in geen rekening te willen houden met de betaling van onderhoudsgelden en te ontkennen dat er op basis daarvan sprake zou zijn van een relatie van afhankelijkheid

■ door de stellen dat omdat verzoekster wel een attest voorlegt dat ze geen eigendommen heeft in Nador, dit niet uitsluit ze mogelijk eigendommen zou hebben in andere delen van Marokko. Deze veronderstelling wordt zeer manifest tegengesproken door het feit dat verzoekster recht had om een RAMEE-kaart en de voorwaarden die hieraan gekoppeld zijn, verweerder liet echter na dit element mee op te nemen in zijn motivering.

Verzoekster heeft bij aanvang aangegeven dat ze een visum ter aanvraag gezinshereniging met een Unieburger indiende zoals blijkt uit de visumaanvraag, toegevoegde brief, communicatie tussen de diplomatieke post en de Dienst Vreemdelingenzaken en door het feit dat de dienst gezinshereniging bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing nam over het gevraagde visum.

Zoals terecht ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangehaald in diens arrest d.d. 16 april 2021 met nummer 252.936 is de praktijk die de Dienst Vreemdelingenzaken hanteert om een visum C af te leveren terwijl de verzoekende partij duidelijk gezinshereniging beoogt en aldus een visum D wenst aan te vragen bedenkelijk.

Verzoekster mag van een overheid verwachten dat deze haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt, stoelt op correcte feitenvinding en beslissingen neemt in alle redelijkheid.

Verzoekster is heel duidelijk geweest in haar aanvraag, heeft vervolgens een lijvige stukkenbundel overgemaakt bij haar visumaanvraag, verweerder levert vervolgens een visum af en keert nadien zijn kar en beoordeelt ineens de overgemaakte documenten anders zonder enige afdoende motivering hiervoor. Rechtszekerheid voor verzoekster nihil.

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2022 ter kennis gebracht aan verzoekster op datum van 15 maart 2022, schuldig aan schending van art. 40bis van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 juni 2021 een visum aanvraag om haar Nederlandse schoonzoon te vervoegen. Op 6 juli 2021 werd door de Belgische ambassade te Rabat een visum type C afgevaardigd aan verzoekster geldig van 7 juli 2021 tot en met 7 juli 2022. Op 1 september 2021 diende verzoekster bij de gemeente Lanaken een aanvraag in van een verblijfskaart in functie van haar Nederlandse schoonzoon. Deze aanvraag werd door verweerder geweigerd met het determinerende motief dat verzoekster onvoldoende bewijzen van onvermogen neerlegde en derhalve niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat de diplomatieke post verzoeksters visumaanvraag dan wel kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), doch blijkt onomstotelijk uit de stukken

van het administratief dossier dat verzoekster wel degelijk duidelijk had aangegeven dat zij gezinshereniging beoogde met haar Nederlandse schoonzoon en aldus een visum lang verblijf - gezinshereniging (type D) wenste te bekomen. Zo wordt in het ingevulde visumformulier uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster aangaf een gezinshereniging te beogen met de voormelde referentiepersoon. Verzoeksters visum bevat daarenboven de vermeldingen "BNL 1" en "BNL 11". Zoals verzoekster terecht opmerkt blijkt uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, dat de vermelding BNL 11 staat voor "*visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging*" en de vermelding BNL 1 voor "*visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden*". Uit de infofiche GemCom van 13 augustus 2018, zoals geciteerd in het verzoekschrift, blijkt dat de vreemdeling die binnenkomt met een visum C met de vermelding BNL 11 wel nog de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger moet aanvragen in België maar dat "*de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient (..) niet verplicht (is) de bewijzen ten laste (..) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum C-BNL11.*" Gelet op deze elementen voert verzoekster aan dat de voorwaarden voor gezinshereniging reeds onderzocht werden door verweerder en dat er daarom in het kader van de onderhavige aanvraag gezinshereniging van 1 september 2021 niet anders kan beslissen.

Ter ondersteuning van haar betoog wijst verzoekster er tevens op dat zij bij het indienen van haar aanvraag gezinshereniging dezelfde stukken neerlegde als in het kader van haar visumaanvraag. Op 1 september 2021 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 19ter - d.i. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging, dat zich in het administratief dossier bevindt – zonder dat verzoekster verzocht werd om bijkomende stukken neer te leggen.

De Raad dient vast te stellen dat, hoewel verzoekster in het kader van haar visumaanvraag in het bezit werd gesteld van een visum type C, zij duidelijk gezinshereniging beoogde en aldus een visum type D aanvraag. In het kader van deze aanvraag werden de neergelegde stukken reeds inhoudelijk beoordeeld door verweerder bij de afgifte van het visum type C. Verweerder oordeelde klaarblijkelijk dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzoon waardoor het recht op gezinshereniging werd erkend. Het gegeven dat verzoekster in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het *instrumentum*) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het *negotium*). Verweerder kon aldus op 22 februari 2022 geenszins meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt nu zij dit recht op verblijf reeds heeft erkend door de afgifte van het visum type C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen herhaalt dat de voorwaarden voor een visum kort verblijf niet hetzelfde zijn als bij een gezinsherenigingsaanvraag, dient de Raad te herhalen dat verzoekster met haar visumaanvraag duidelijk gezinshereniging beoogde. Op basis van dit summier betoog doet verweerder geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT